

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 11 września 2023 r.

DIH-3.707.65.2023.AL

DECYZJA DIH-3.83.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Juliusza Świdierskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Wdrożeniowa „WIGOR” Juliusz Świdierski w Elblągu od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 22 czerwca 2023 r. (nr akt sprawy: DEg.8361.166.2022.EB), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w kwocie 500 zł (słownie: pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), w związku z niewykonaniem obowiązku w zakresie uwidaczniania cen towarów, tj. brakiem cen jednostkowych przy 20 partiach towarów w stosunku do 20 partii towarów objętych kontrolą, oferowanych do sprzedaży, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 24 i 25 października 2022 r. inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Warmińsko-Mazurskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 24 października 2022 r. nr DEg.8356.166.2022, przeprowadzili kontrolę w sklepie internetowym [xxxxxx] w [xxxxxx], prowadzonym przez przedsiębiorcę Juliusza Świdierskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Wdrożeniowa „WIGOR” Juliusz Świdierski w Elblągu, zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 11 października 2022 r. znak DEg.8355.54.2022, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę prawidłowości informowania o cenach towarów. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 14 października 2022 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli dokonano oceny prawidłowości uwidaczniania cen i cen jednostkowych na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”, obowiązujących w dacie kontroli.

Do kontroli wytypowano 20 partii towarów oferowanych do sprzedaży, takich jak: farby (8 partii), beton (2 partie), gips (1 partia), masa plastyczna (2 partie), lakier (1 partia), klej (3 partie) oraz brokat (3 partie). Wszystkie z nich zakwestionowano ze względu na brak uwidocznienia cen jednostkowych na stronie internetowej sklepu.

Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami w trakcie kontroli przedsiębiorca został pouczone o możliwości wszczęcia postępowania administracyjnego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w przedmiocie nałożenia na niego kary pieniężnej.

W toku kontroli przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości poprzez uwidocznienie brakujących cen jednostkowych przy 20 zakwestionowanych wyrobach.

W dniu 24 października 2022 r. przedsiębiorca złożył dwa oświadczenia. W jednym z nich wskazał, że w ofercie sklepu internetowego znajduje się obecnie około 1 000 asortymentów towarów. W drugim natomiast poinformował, że z uwagi na złą sytuację finansową, sklep internetowy został wystawiony na sprzedaż na OLX w dniu 21 października 2022 r. i jego działalność zostanie zawieszona z dniem 1 grudnia 2022 r.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 25 października 2022 r. (nr akt kontroli: DEg.8361.166.2022) oraz w załącznikach nr 1 i 2 do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W dniu 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r. poz. 2581), zwana dalej „ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw”, która wprowadziła zmiany do ustawy o informowaniu o cenach, a ponadto na podstawie art. 4 ust. 6 znowelizowanej ustawy wydane zostało rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii zwane dalej „rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Technologii”. Nowe przepisy nie spowodowały zmiany ustaleń kontroli w powyższym zakresie.

Mając na względzie dokonane ustalenia oraz uwzględniając brzmienie przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w świetle którego naruszenie obowiązków informacyjnych dotyczących cen jednostkowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, daje podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, pismem z dnia 26 maja 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”,

Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 1 Kpa postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie. Jednocześnie w piśmie tym poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a także wezwał ją do nadesłania deklaracji podatkowej za ostatni rok rozliczeniowy (ew. oświadczenia o wielkości obrotów i przychodu) oraz oświadczenia o liczbie zatrudnionych średniorocznie pracowników. Pismo to doręczono stronie w dniu 31 maja 2023 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast przekazała wymagane dokumenty w postaci zeznania podatkowego (PIT-36L) za rok 2022 oraz oświadczenia z dnia 2 czerwca 2023 r. o braku zatrudnienia jakichkolwiek pracowników w latach 2022 i 2023.

Pismem z dnia 9 czerwca 2023 r. strona została powiadomiona o zakończeniu gromadzenia materiału dowodowego w niniejszej sprawie oraz o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Pismo to doręczono stronie w dniu 15 czerwca 2023 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Z dołączonej do akt sprawy notatki służbowej wynika, że w dniu 16 czerwca 2023 r. strona stawiała się w siedzibie Delegatury Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Elblągu, zwanej dalej „Delegaturą WIIH w Elblągu”, celem pozyskania informacji o dalszych działaniach podejmowanych w toku prowadzonego postępowania oraz potwierdzenia adresu do korespondencji.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji z dnia 22 czerwca 2023 r. (nr akt sprawy: DEg.8361.166.2022.EB), nałożył na stronę karę pieniężną w kwocie 500 zł (słownie: pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 znowelizowanej ustawy o informowaniu o cenach, w związku z niewykonaniem obowiązku w zakresie uwidaczniania cen towarów, tj. brakiem cen jednostkowych przy 20 partiach towarów w stosunku do 20 partii towarów objętych kontrolą, oferowanych do sprzedaży. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 26 czerwca 2023 r.

W dniu 10 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Warmińsko-Mazurskiego WIIH, złożone w dniu 28 czerwca 2023 r. osobiście przez stronę pismo z dnia 28 czerwca 2023 r., zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o zmianę przedmiotowej decyzji i odstąpienie od wymierzenia jej kary pieniężnej, jako wyjątkowo krzywdzącej i uciążliwej dla niej.

Pismem z dnia 13 lipca 2023 r. znak DIH-3.707.65.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 20 lipca 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Od 1 stycznia 2023 r. obowiązują przepisy znowelizowanej ustawy o informowaniu o cenach oraz wydane na jej podstawie przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii.

W myśl art. 4 ust. 1 znowelizowanej ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Jak stanowi § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący z wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii.

Analogiczne przepisy dotyczące sposobu uwidaczniania cen i cen jednostkowych w miejscu sprzedaży detalicznej przewidywała ustawa o informowaniu o cenach (przed nowelizacją) oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Rozwoju, obowiązujące w dacie kontroli i w dacie stwierdzenia naruszenia prawa.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego,

w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Warmińsko-Mazurskiego WIIH w sklepie internetowym [xxxxxx] (adres strony: [xxxxxx]), należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, stwierdzono, że przy 20 partiach towarów w stosunku do 20 partii towarów objętych kontrolą, oferowanych do sprzedaży według masy lub objętości, w miejscu sprzedaży detalicznej (na stronie internetowej sklepu) nie uwidoczniło cen jednostkowych, wbrew postanowieniom art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dacie kontroli, jak również w dacie wszczęcia przedmiotowego postępowania oraz wydania zaskarżonej decyzji.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków wynikających m.in. z art. 4 ust. 1, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku z powyższym, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji z dnia 22 czerwca 2023 r. (nr akt sprawy: DEg.8361.166.2022.EB), nałożył karę pieniężną w kwocie 500 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona wniosła o zmianę tej decyzji i odstąpienie od wymierzenia jej kary pieniężnej, jako wyjątkowo krzywdzącej i uciążliwej dla niej. Strona nie zgodziła się z twierdzeniem zawartym kilkakrotnie w treści zaskarżonej decyzji, jakoby nie skorzystała ona z przysługujących jej uprawnień w toku prowadzonego postępowania, wyjaśniając, że w połowie czerwca 2023 r. rozmawiała osobiście z pracownikiem Delegatury WIIH w Elblągu, w celu uzyskania informacji na temat możliwości i sposobu dodatkowego wypowiedzenia się w niniejszej sprawie oraz skorzystania z przysługujących jej uprawnień, jednakże takich informacji nie pozyskała. Strona nie zgodziła się także z twierdzeniem organu pierwszej instancji o utrudnianiu konsumentom podjęcia właściwych wyborów oraz

z przyjętą skalą naruszenia obowiązków (wynoszącą 100% przy 20 wytypowanych do kontroli wyrobach). Strona podniosła, że prowadzi działalności gospodarczą od 2003 r., zaś sklep internetowy funkcjonuje od sierpnia 2018 r. Zaznaczyła przy tym, że w rzeczywistości nie prowadziła ona sprzedaży i sklep nie był widoczny w Internecie do 10 stycznia 2023 r. Nadmieniła także, że podczas kontroli złożyła pisemne oświadczenie o zamiarze, a nawet konieczności likwidacji swojej działalności z dniem 31 grudnia 2022 r., z uwagi na niskie obroty (a także dochody) oraz pogarszającą się obecną sytuację finansową. Podkreśliła, że działania naprawcze (poprawki) podjęta podczas kontroli i objęta nimi zdecydowanie więcej produktów niż zostały zakwestionowane, włączając w to również pasmanterię.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które wskazują na niewykonanie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 3 rozporządzenia wykonawczego do niej, dotyczących uwidaczniania cen jednostkowych oferowanych towarów. Nałożona na stronę kara pieniężna jest typową karą administracyjną, której zastosowanie jest możliwe w przypadku zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, a odpowiedzialność administracyjna, jaka z tego tytułu powstaje, ma charakter obiektywny i opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach oraz cenach jednostkowych towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Należy także dodać, że strona była zawiadomiona o zamiarze wszczęcia kontroli, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli: prawidłowość informowania przez przedsiębiorców o cenach towarów. Takie same obowiązki istniały zarówno w dacie kontroli, jak i w dacie wszczęcia przedmiotowego postępowania i wydania zaskarżonej decyzji. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wykonała powyższych obowiązków w zakresie uwidocznienia cen jednostkowych dla wszystkich wytypowanych do kontroli 20 partii towarów, co skutkowało przypisaniem jej odpowiedzialności z tego tytułu oraz wszczęciem postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, które zakończono wydaniem zaskarżonej decyzji.

Prezes UOKiK zauważa, że w toku prowadzonego postępowania strona była informowana w sposób jasny i wyczerpujący o przysługujących jej uprawnieniach, co wynika z treści pisma z dnia 26 maja 2023 r. (jako zawiadomienia o wszczęciu przedmiotowego postępowania) oraz pisma z dnia 9 czerwca 2023 r. (jako powiadomienia o zakończeniu gromadzenia materiału dowodowego w niniejszej sprawie). W pismach tych wskazano m.in., że na każdym etapie postępowania stronie przysługuje prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także przeglądania akt sprawy. Z akt sprawy nie wynika, aby strona złożyła jakiegokolwiek wniosków czy oświadczenia na piśmie, a także aby

wnioskowała o wgląd do akt sprawy. Z dołączonej do akt sprawy notatki służbowej wynika jedynie, że w dniu 16 czerwca 2023 r. stawiała się ona w siedzibie Delegatury WIIH w Elblągu, celem pozyskania informacji o dalszych działaniach podejmowanych przez organ pierwszej instancji w toku prowadzonego postępowania oraz potwierdzenia adresu do korespondencji, w związku z otrzymanym zawiadomieniem. Strona nie pozostawiła jednak żadnego pisma, ani nie zapoznała się z aktami sprawy. Tym samym, należy przyjąć, że organ pierwszej instancji był uprawniony do stwierdzenia, iż strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień w toku prowadzonego postępowania. Natomiast argumenty strony, jakoby nie była ona informowana o możliwości i sposobie dodatkowego wypowiedzenia się w niniejszej sprawie oraz skorzystania z przysługujących jej uprawnień, należy uznać za chybione.

W niniejszej sprawie, Warmińsko-Mazurski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tym przepisem, tj. w wysokości do 20 000 zł. Stronie, w drodze zaskarżonej decyzji, wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł, która zbliżona jest do progu dolnego wymiaru kary i stanowi zaledwie 2,5% górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, uznając ją za nadmiernie krzywdzącą i uciążliwą, a także nie zgodziła się z dokonaną przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH oceną przestanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, mających wpływ na wymiar kary, w szczególności wagi i skali naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zebranego materiału dowodowego zważył i stwierdził, co następuje.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że przedsiębiorca, nie uwidaczniając cen jednostkowych towarów naruszył obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, a tym samym naruszył prawo konsumentów do informacji w tym zakresie. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji na temat wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, zwłaszcza w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów - podobnych pod względem przeznaczenia, lecz o odmiennych cechach, np. co do marki, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. Nie uwidaczniając wymaganych cen jednostkowych przy towarach, strona uniemożliwia kupującemu porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, lecz o innej masie czy objętości. Należy zatem zgodzić się z twierdzeniem organu pierwszej instancji, że brak cen jednostkowych w sposób znaczący utrudnia konsumentom dokonanie właściwych wyborów, pozbawia ich możliwości dokonania analizy i odpowiedniego gospodarowania „domowym budżetem”, naruszając tym samym ich interesy ekonomiczne. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że konsument często nie ma możliwości sprawdzenia lub wyliczenia ceny jednostkowej albo następcza mu to sporo trudności, a więc podejmuje on swoje decyzje bez posiadania stosownej wiedzy. Dlatego jasna i rzetelna informacja o cenie jednostkowej oraz możliwość porównania cen wielu towarów, ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumenta. Nadto należy podkreślić, że wszczęcie kontroli, w ramach której stwierdzono nieprawidłowości, poprzedzone zostało skierowaniem do przedsiębiorcy zawiadomienia z dnia 11 października 2022 r. znak DEg.8355.54.2022, zawierającego m.in. informację o zakresie przedmiotowym kontroli oraz planowanym terminie jej przeprowadzenia, a pomimo tego nieprawidłowości te stwierdzono i zostały one usunięte dopiero w wyniku ustaleń kontroli. Jednocześnie, fakt podjęcia przez stronę działań

naprawczych, a także brak sygnałów od konsumentów o trudnościach wynikających z braku cen jednostkowych, nie zwalnia jej z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia, co już wyżej wykazano. Odpowiedzialność wynikająca z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu ocenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, że charakter i waga naruszenia obowiązków były istotne i z pewnością nie miały cech znikomości.

Przy ocenie powyższej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając, iż dotyczy ona 20 na 20 wytypowanych do kontroli towarów, co stanowi 100% skontrolowanych towarów. Stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły braku uwidocznienia cen jednostkowych. Uwzględniono przy tym oświadczenie strony z dnia 24 października 2022 r., z którego wynika, że w ofercie sklepu internetowego znajdowało się wówczas około 1 000 asortymentów towarów, a także fakt, że w czasie kontroli nie stwierdzono braku cen. Warto jeszcze raz podkreślić, że obowiązek informacyjny dotyczy zarówno oznaczenia towarów ceną, jak i ceną jednostkową. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, nie należy marginalizować znaczenia cen jednostkowych, gdyż ich uwidacznianie przy towarach oferowanych do sprzedaży daje konsumentowi możliwość porównania cen towarów i w efekcie dokonania właściwego wyboru przy podejmowaniu decyzji o zakupie. Należy zatem zgodzić się z jego poglądem, że brak cen jednostkowych w przypadku wszystkich sprawdzonych towarów stanowi poważne naruszenie obowiązków. Nie ma przy tym znaczenia, jaki jest udział zakwestionowanych towarów w stosunku do całej oferty handlowej (liczącej około 1 000 asortymentów towarów, według ww. oświadczenia strony), gdyż kontroli nie podlegały wszystkie towary znajdujące się w ofercie handlowej, a jedynie ich część i tylko do tej części można było odnieść ustalenia kontroli. Trudno zatem polemizować z twierdzeniem strony zawartym w odwołaniu co do tego, że skala naruszenia byłaby inna (mniejsza), gdyby do kontroli wytypowano inne produkty. Jedynie na marginesie należy wskazać, że sama strona przyznaje w odwołaniu, iż działaniami naprawczymi objęta zdecydowanie więcej produktów niż zostały zakwestionowane, co świadczy o tym, iż skala naruszenia mogłaby być nawet większa niż stwierdzono, co jednak nie podlega ocenie.

Ponadto, oceniając powyższą przesłankę organ pierwszej instancji właściwie przyjął, że czas trwania naruszenia obowiązków przypada na dzień stwierdzenia nieprawidłowości, tj. 24 października 2022 r., zaś kończy się w momencie ich usunięcia przez stronę, co miało miejsce jeszcze w trakcie trwania kontroli.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe przemawia za tym, iż organ pierwszej instancji mógł przypisać stronie wyższy niż znikomy stopień naruszenia obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona nie była dotąd karana na podstawie obowiązujących przepisów w zakresie informowania o cenach towarów i usług, co stanowi okoliczność łagodzącą. Przy ocenie tej przesłanki wziął również pod uwagę, że strona została zarejestrowana w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zwanej dalej „CEiDG”, w 2003 r., a więc należało od niej oczekiwać, iż powyższe przepisy prawa są jej znane i powszechnie przez nią stosowane. Odnosząc się do argumentów strony, że sklep

internetowy funkcjonuje od sierpnia 2018 r. (choć prowadzi ona działalności gospodarczą od 2003 r.), czy też jej twierdzeń, że w rzeczywistości nie prowadziła ona sprzedaży i sklep nie był widoczny w Internecie do 10 stycznia 2023 r., należy zwrócić uwagę, że ustalenia kontroli odnoszą się do stanu na dzień 24 października 2022 r., i poza sporem pozostaje fakt, iż w tym czasie stwierdzono naruszenie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych towarów oferowanych na stronie internetowej sklepu. Prezes UOKiK zauważa, że z historii wpisów do CEiDG dotyczących zmian danych objętych wpisem wynika, iż sprzedaż detaliczna prowadzona przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet (kod PKD: 47.91.Z) widnieje we wpisie od 2011 r., natomiast zmiany, jakie miały miejsce w tym zakresie polegały jedynie na przeniesieniu tego rodzaju działalności z sekcji „Wykonywana działalność gospodarcza” do sekcji „Przeważająca działalność gospodarcza” (w 2017 r.) i na odwrót (w 2018 r.), co nie oznacza, iż działalność ta została usunięta lub zawieszona, tylko stała się dodatkowym (nie stałym) rodzajem prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto, z oświadczenia strony z dnia 24 października 2022 r. złożonego w toku kontroli wynika, że z uwagi na złą sytuacją finansową, sklep internetowy miał zostać wystawiony na sprzedaż na OLX w październiku 2022 r., zaś w grudniu 2022 r. miało dojść do zawieszenia jego działalności i próby sprzedaży domeny oraz miejsca na serwerze. Z rozeznania przeprowadzonego przez Prezesa UOKiK na etapie postępowania odwoławczego wynika, że sklep internetowy nadal funkcjonuje, choć dla oceny wystąpienia naruszenia prawa w niniejszej sprawie, pozostaje to bez znaczenia.

Warto w tym miejscu podkreślić, że obowiązek uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów jest obowiązkiem informacyjnym o charakterze przedumownym, czyli dotyczy okresu podejmowania decyzji przez konsumenta przed zawarciem umowy. Realizacja tego obowiązku ma przyczynić się do podjęcia decyzji w zakresie zawarcia umowy ze sprzedawcą. Każdorazowe naruszenie obowiązków w zakresie informowania o cenach towarów oceniać należy w kontekście ryzyka dokonania przez konsumenta zakupu bez możliwości pełnego rozeznania. W związku z charakterem naruszonego przez stronę obowiązku informacyjnego, który ma charakter przedumowny, dla oceny tego naruszenia nie jest istotne, czy została zawarta umowa sprzedaży. Na gruncie niniejszej sprawy, strona, działając w przestrzeni informacyjnej, złożyła ofertę sprzedaży. Towary wykazane na stronie internetowej sklepu były towarami dostępnymi dla konsumentów w przestrzeni informacyjnej i obowiązek informacyjny powinien być realizowany przez stronę w momencie udostępniania oferty sprzedaży w sklepie internetowym. Naruszenie tego obowiązku polegało w tym przypadku na braku cen jednostkowych, natomiast ceny towarów były uwidocznione.

Jednocześnie, należy stwierdzić, że z uwagi na charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy, brak jest wiedzy na temat uzyskanych przez stronę korzyści majątkowych lub strat z związku z naruszeniem tych obowiązków. Przy ocenie powyższej przesłanki organ pierwszej instancji nie pominął także faktu, że strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości niezwłocznie, jeszcze w trakcie trwania kontroli.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała wymagane informacje w postaci deklaracji podatkowej za rok 2022 oraz oświadczenia z dnia 2 czerwca 2023 r. o braku zatrudnienia jakichkolwiek pracowników w latach 2022 i 2023. Na podstawie tych informacji, zasadnie zakwalifikował ją do grupy tzw. mikroprzedsiębiorców (art. 7 Prawa przedsiębiorców) i uznał, że jej udział w rynku jest niewielki.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że przesłanka ta nie została spełniona, ponieważ przeprowadzona kontrola nie była kontrolą o charakterze transgranicznym.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Warmińsko-Mazurski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do zmiany jej wysokości. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 500 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł (jako 2,5% górnego wymiaru kary), jest, w opinii Prezesa UOKiK, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Takiej kary nie sposób uznać za nadmiernie krzywdzącą i uciążliwą, jak podniosła strona w odwołaniu. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia przez stronę obowiązków istotnych z punktu widzenia praw i interesów konsumentów.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27, ze zm.), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE”, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasząca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II GSK 1823/11). Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie trwania kontroli i w jej efekcie podjęła dobrowolne działania naprawcze, polegające na usunięciu stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w toku kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenach jednostkowych w przypadku wszystkich wytypowanych do kontroli 20 partii towarów, co stanowiło 100% skontrolowanych towarów. stąd też wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano.

Warto przy tym podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach implementuje przepisy dyrektywy 98/6/WE. Dyrektywa ta w motywie (6) preambuły wskazuje, iż obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów

w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań. Jednocześnie, celem samej dyrektywy, zgodnie z brzmieniem jej art. 1, jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez przedsiębiorców w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen. Brak uwidocznienia wymaganych cen jednostkowych narusza zasady określone w motywie (1) dyrektywy 98/6/WE, tzn. ma negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku oraz skutkuje podawaniem nieprawidłowych informacji konsumentom, co nie poprawia poziomu ochrony konsumentów, a także ma negatywny wpływ na tworzenie zdrowej konkurencji między przedsiębiorstwami i produktami. Jak wynika z motywu (2) dyrektywy 98/6/WE, stwierdzone naruszenie prawa obniża poziom ochrony konsumentów, który powinien być wysoki i temu celowi służyć ma przeprowadzona kontrola przedsiębiorcy. Na gruncie niniejszej sprawy należy wskazać, że waga naruszenia prawa nie może zostać uznana za znikomą, ponieważ strona nie realizuje celów, które precyzyjnie zostały określone w dyrektywie 98/6/WE.

Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem przez organ administracji publicznej od wymierzenia kary pieniężnej z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Podkreślić należy, że nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen lub cen jednostkowych stanowią czyn o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożony jest karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach. Postępowania o nałożenie takiej kary pieniężnej mogą być prowadzone wyłącznie przez organy IH, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Warmińsko-Mazurskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, w związku z czym należy uznać, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości jeszcze w trakcie trwania kontroli, organ pierwszej instancji nie musiał wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim

właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości, co nie umknęło uwadze również organu pierwszej instancji.

Prezes UOKiK wskazuje, że w okolicznościach niniejszej sprawy wymierzenie stronie kary pieniężnej może wpłynąć na wykształcenie się przekonania wśród wszystkich uczestników obrotu gospodarczego, w tym także u strony, że każde naruszenie prawa administracyjnego spotka się z odpowiedzią organu IH i pociągnie za sobą negatywne konsekwencje. Może to w przyszłości zapewnić, że do naruszeń prawa nie dojdzie albo będzie ich mniej. Natomiast poprzestanie na pouczeniu bez zastosowania sankcji administracyjnej adekwatnej do wagi naruszenia, która w tym przypadku była znacząca, takiej gwarancji nie daje, a wręcz może przyczynić się do obniżenia motywacji do wykonywania ustawowych obowiązków.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji oraz odstąpienie od wymierzenia jej kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących nakładania kary pieniężnej na gruncie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
  - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
  4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxx]
2. Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a